

TRGOVSKI LIST

ČASOPIS ZA TRGOVINO, INDUSTRIJO IN PROMETNO DEJAVNOST

Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani, Gradišče št. 17/1. — Dopisi se ne vračajo. — Št. uradu v Ljubljani 11.953. — Št. telefona 552
Naročnina za ozemlje SHS: letno D 90.—, za pol leta D 45.—, za četrt leta D 22.50, mesečno D 10.—, za inozemstvo D 120.—. — Plača in toži se v Ljubljani

LETO V.

LJUBLJANA, dne 11. novembra 1922.

ŠTEV. 132.

List stane od 1. novembra 1922:

1. za kraljevino SHS:

celoletno	Din. 120.—
polletno	Din. 60.—
četrtletno	Din. 30.—
mesečno	Din. 10.—
posamezna štev.	Din. 1.—

2. za inozemstvo:

celoletno	Din. 150.—
-----------	------------

Politični cilji fašizma.

V 13. stoletju, v času interregna, je vladala pestna ali volčja pravica. Javne pravne zaščite ni bilo, in vsakdo je imel samo toliko pravice, kolikor si jo je sam, z lastno pestjo priboril. Veljalo je geslo: Kdor je jači, ta tlači! Plemstvo, ki je predstavljalo državo, se je med seboj prepiralo, živelo je v obalnih sporih, centralna vlast je bila brez vsake moči in država ni bila v stanju, da bi vršila svojo dolžnost, to je, da bi ščitila celo državo pred zunanjimi napadi. Enake razmere smo imeli priliko opaziti v Italiji do fašistovskega prevrata. Vsled onemoglosti centralne vlasti je prišlo do interregna, v katerem je vladala pestna pravica. S to ugotovitvijo je treba pri raziskovanju o bistvu italijanskega fašizma za približno pojmovanje razmer, vestno začeti.

Fašisem si je vzel za prvo nalogo, da vzpostavi skoro popolnoma pogaženo avtoriteto države. Pri tem je postopal ravno tako, kakor so postopali mogotci interregna, ki niso gledali na to, da bi očvrstili centralno vlast in z njo obenem tudi pravno zaščito, ampak da bi vlast uzurpirali. Vodje fašizma so ponovno izjavili mnenje, da obstoji Italija iz dveh držav: iz oficijelne, na demokratsko-liberalnih državnih pojmih sloneče legitimne države in iz neoficijelne, fašistovske države, ki se ne opira na zakon, ampak na pestno pravico. S prehodom vladarstva v last fašistov se ima razviti nova, nedotakljiva avtoriteta države.

Zvezda vodnica stremljenj fašistovske druhali je »veličina in mogočnost Italije«. Kaj mislijo fašisti s tem? Ali imajo pri tem pred očmi popolnopravno državo, ali stremijo za gospodarsko vspevajočo, finančno močno, politično zdravo in na zunaj mogočno državo? Brez dvoma, mora imeti imperij, za katerim stremijo, vse te prednosti in po njih mnenju ni bila dosedanja oficijelna država za to sposobna. Ker pa ni bila sposobna, se je moralo staro vladno odstraniti in vzeti državne vajeti v lastne roke. Stare meščanske stranke niso videle v tem fašistovskem vrenju nobene nevarnosti in čakale so s prekrizanimi rokami, da to vrenje samo ob sebi poneha, da se ta doba preživi. Kakor se vidi, so moč vrenja podcenjevali pa so nadcenjevali moč in krepkost stare državne oblike. Še pred letom bi bilo mogoče zamašiti luknje in izpolniti razpokline, s časom pa je postalo to nemogoče, prepozno in napačno je dan, ko so trompete po rimskih ulicah naznanjale, da prihaja v mesto tribun Mussolini, na čelu svojih legij, pod pestjo katerih se je uklonila cela Italija, od kralja doli do berača.

Fašistovska moč sloni v glavnem na spretno in marljivo razdeljeni vojaški in politični hirahiji. S pomočjo fašistovskega reda in discipline, se je premagalo komunistični nered in disciplino. Glavna napaka komunizma je tičala v tem, da so komunisti zamenjali svobodo s brezpravnostjo.

Kakšen pa je cilj fašistov danes, ko imajo že celo vlast v rokah? »Veličina in mogočnost Italije« ni, po njih mnenju popolna, sedanje meje ne garantirajo mirnega razvoja bodoče velike Italije. Kakor se nam zdijo vse izjave in pretnje, ki jih baje izjavljajo danes različni fašistovski konzuli nemogoče, vendar ne smemo zunanjepolitičnega programa fašizma prezirati in preiti z nasmehom preko vseh teh sicer še neoficijelnih izjav. Preveč se je v preteklosti podcenjevalo Italijo, da bi jo mogli sedaj hkratu pravilno oceniti. Operira se vse preveč lahko z dosedanjimi zastarelimi naziranjmi in se rado sprepleta nevarnosti, ki ležijo v fašistovski interpretaciji one veličine, katero bo morala doseči bodoča Italija.

Važen simpton nezrelosti fašizma je njih stališče, ponašanje napram nasprotnikom. Mlačnežu se sme prizanašati, njega se sme trpeti, nasprotnike pa se mora iztrebiti. Fašizem ne priznava mirnega sodelovanja raznih političnih strank, ki naj bi uživale sankcionirano svobodo mnenja, besede in tiska. Fašistovska država pozna dve vrsti državljanov: eni so fašisti, ki uživajo vse pravice, drugi so nefašisti, ki plačujejo davke in izvršujejo vse državljanske dolžnosti, ne da bi imeli pri tem tudi kakor pravico, niti ne pravne zaščite. Seveda imajo fašistovski nasilneži tudi izgovore, s katerimi opravičujejo to njih stališče. V glavnem si prisvajajo fašisti nekako monopolno stališče glede patriotizma. Svojo pestno pravico ceni fašist više, nego zakone, in z izgovorom patriotizma ne prizanese fašist nikomur, ki mu ni po volji. — Proti projektom fašizma za sanacijo Italije, za ozdravljenje onih razmer, ki niso bile niti več dostojne za evropsko državo, ako mislimo pri tem na dogodke v Julijski Benečiji, ne bo gotovo nikdo oporekal, toda fašizem ni enostaven, ampak zelo kompliciran fenomen in kdor ga hoče pravično soditi, ga ne sme soditi samo z ene strani, ampak iz vseh strani. Tako se ne smemo niti čuditi, če slišimo, da se fašizem danes hvali, jutri pa graja, da se ga notranjepolitično razume, zunanjepolitično pa zavrača. — Temu ni vzrok mogoče to, da menja kritika svoje mnenje, ampak to je pač odvisno od tega, od katere strani se fašizem obravnava. Za nas je in ostane fašizem brutalno nasilje, ki se ga na nikak način ne da opravičiti.

Slaba politika.

Vedne krize, ki so pri nas običajne in ki so eden glavnih vzrokov, da konsolidacija države tako počasi napreduje, in da časih celo podoba, da je zastal pulz državnega življenja, so povod za današnje vrstice, v katerih hočemo poskusiti, da pogledamo tem nazdravim razmeram na dno in dožene, zakaj pravzaprav tolikokrat normalni razvoj utrpi kvaren zastoj. Mnogo so že razmišljali o tem, kdo naj bodo voditelji državnih usod, ali

teoretiki in filozofje pa v prvi vrsti gospodarji, ljudje iz praktičnega kupčijskega sveta, ki jim doktrinarne teze teoretične znanosti niso zameglile jasnega pogleda na razmere, v katerih živijo. Videli smo, da je bil Lloyd George mož, ki je že v prav zgodnji mladosti stal sredi vrvenja življenja, katero ga je pravzaprav oblikovalo v bistroumnega in dalekovidnega državnika brez predsodkov in nepotrebnih navlake obširne šolske izobrazbe. Zato je tudi njegova zvezda blestela več desetletij v evropski javnosti, kajti on ni bil političen mešetar in muha enodnevnica, ampak nosilec idej, ki so trajno učinkovale na večino naroda ter preko državnih mej. To je skrivnost njegovega uspeha in vzrok njegove visoke superiornosti. Kdor se spominja, s kako realistično in vendarle naivno in humorja polno dikcijo, ki je lastna samo močnim naravam, je Lloyd George med svetovno vojsko slikal v svojih velikih govorih položaj, stoji še danes pod vtisom njegove silne individualnosti, ki sta jo izklesala optimizem in bridkost življenjskih izkušenj. Sicer najdemo malo sličnih primerov. Nemški dnevnik v Mariboru je pred kratkim pri sličnih razmišljanjih imenoval umorjenega nemškega ministra Rathenau-a. Je mnogo resnice v tem, kajti učenjak Rathenau, ki pa je bil tudi zelo mogočen in upliven veleindustrijalec, je imel tako moderne nazore o gospodarstvu, da je kljub svojemu pripadnosti k kapitalističnemu svetu mogel celo v socialistični Nemčiji voditi njeno gospodarsko politiko in odločilno uplovati pri realizaciji vojne odškodnine. Dokler ni postal žrtev reakcionarnega atentata. Kakor tudi se njegova osebnost visoko dviga iznad večine nemških politikov, ker je moral vsled svojega židovstva doživeti več razočaranj in premagati več ovir, kot vsi njegovi stanovski tovariši, vendar on še daleč ne doseže sijajne prikazni svojega angleškega nasprotnika, ki mu je bil naklonjen.

Ako po teh vidikih hočemo prepoznati domače razmere, moramo reči, da smo še zelo oddaljeni od tistega stanja razmer, ki nam je nujno potrebno. Ne trdimo, da morajo biti vodilni močje v državi osebnosti iz praktičnega življenja, ker bo težko najti požrtvovalnega moža, ki bi hotel poleg dnevnih kupčijskih skrbi prevzeti tudi težko breme politične odgovornosti ter neprijetnost javne kritike. Pač pa bi morali zahtevati, da preide usoda države v roke takih državljanov, ki imajo zares dar božji, da sredi dnevnega političnega meteteža kot glasniki velikih idej, ki pa so zasidrane v realnih potrebah in v gospodarstvu naroda, brez ozira na ožje strankarske interese visoko držijo prapor splošnega državnega blaga. In tega pri nas pogrešamo, ker nimamo osebnosti, ki bi se povspele na ta zvišeni nivo. Jugoslovanski politiki živijo samo strankarsko življenje, ki mnogokrat nima globokejših vsebin in se prav malo ozira na gospodarski fundament, ki na njem sloni država. Oni pogosto z demagoškimi krilatnicami skušajo ustvariti testo razpoloženje, ki se more roditi samo iz smotrene gospodarske politike. — Celó častitljiva oseba Pašića ne sega preko teh mej, kajti naš zasluženi premier živi vendarle kot podoba v

največji meri od dnevnih političnih intrig ter nima, kar je vsled njegove starosti in rahlega zdravlja razumljivo, tistega razmaha, ki bi za daljšo dobo navezal široke plasti naroda na vladno politiko in ki bi ustvaril v državnem vodstvu večjo stalnost in usmerjenost. To življenje od danes do jutri postaja neznosno. Tudi druge močne osebnosti, kot Pribičević, so po našem prepričanju nekam okostenele. Kdor iz daljave gleda, ne vidi podrobnosti in zato časih napravi usodepolne napake, — vendar mnogokot pravilnejše zagradi jedro stvari kot neposredni udeleženec. Praktični svet se končno naveliča donečih deklamacij, ki so dedščina bivših tabborov in deželnih zborov in tudi hrvatskega in b.-h. sabora, ter v današnjem vretju željno pričakuje realnejših besed, ki naj bodo izraz močne volje filozofsko in obenem praktično mislečih mož, in ki naj zato uplivajo v daljših časovnih dobah.

Ali podoba je, da se Jugoslavija ne more ponašati s takimi osebnostmi. Srbski okvir je ozek, jugoslovanski pa se šele poraja. Zato danes živimo le približno državno življenje. Najbrže bo šele bodoča generacija doživela ozdravljenje in bo postavila na poprišče cele može.

„Cif“ in „fob“ v trgovskih pogodbah.

(Nadaljevanje.)

Po angleških običajih razlikujemo dve veliki kategoriji pogodb in to: pogodbe »cif« in »fob«. V prvo kategorijo spadajo pogodbe sklenjene s pogoji, ki smo jih že zgoraj omenili, (stroški, zavarovalnina in vozšina), v drugo kategorijo spadajo pa pogodbe s pogojem »franko dospetje«, kjer jamči prodajalec, da blago faktično dospe na namembno mesto (angleško »arrival contracts«). V praksi se navadno uporablja zelo pogosto mešan sistem, kombiniran iz obeh tipov pogodb. Vsekakor je osnoven značaj prve skupine, da se izvrši prehod rizika v luki vkrcanja, da se tedaj prenese riziko potujočega blaga na kupca, medtem ko se izvrši po drugi skupini pogodb, predaja pogodbenih dolžnosti komal v namembni luki.

Po trgovskih običajih nemških luk pomenja klavzula »cif«, da mora nositi prodajalec stroške vkrcanja, prevoza in zavarovanja blaga. Riziko prevoza gre na breme kupca. Prehod rizika ni odvisen od odprave ali sprejema aviza, ampak od efektivnega vkrcanja, odnosno prehod se vedno izvrši s prepustitvijo tovarne police. Odprava aviza se izvrši na riziko kupca. Dejstvo, da se kupcu efektivno vroči avizo, nima juridično prav nobene veljave, ker ni to normativno za prehod rizika od prodajalca na nakupovalca.

Klavzula »fob« Beseda »fob« je sestavljena iz začetnih črk angleških besed »free on board«, kar bi odgovarjalo našemu »franko brod«. Klavzula »fob« nalaga po usancah tržaškega trga na prodajalca dolžnost, da vkrcna blago na parnik na lastne stroške. To interpretacijo so si osvojili vsi tržaški trgovci tudi v praksi. Prodajalec, ki prodaja blago na podlagi klavzule »fob«, je po splošni praksi primoran plačati vse stroške, ki so potrebni za vkrcanje blaga na krov ladje in zato se vračunajo prodajalcu ali spediterju blaga vsi stroški žerjava in hangarja.

